

Η επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ: ρεαλισμός ή λαϊκισμός;

Του ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΕΛΛΙΣ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΙΕΣΗΝ του πολιτικού χρόνου ο ΣΥΡΙΖΑ καλείται να επιλέξει ανάμεσα σε δύο στρατηγικές. Η πρώτη αφορά τη στροφή προς τον ρεαλισμό, με το σενάριο να εκτυλίσσεται κάπως έτσι: Οι χωρίς κόστος ανεύθυνες αντιευρωπαϊκές κορώνες και απειλές που παρέπεμπαν σε ένα περιθωριακό κίνημα αμφισβήτησης, αντικαθίστανται σταδιακά από πιο συγκρατημένες και ώριμες τοποθετήσεις. Το σκεπτικό που επικρατεί είναι πως αν προσβλέπεις με σοβαρές πιθανότητες στην εξουσία, δεν έχεις την πολυτέλεια να ζεις στον «κόδσμο σου». Πρέπει να κατανοήσεις την πραγματικότητα, πριν επιχειρήσεις να την διαχειρισθείς.

Tous προηγούμενους μάνες είχαν υπάρχει κάποια σημάδια προς αυτήν την κατεύθυνση. Οι φωνές που απειλούσαν με μονομερείς ενέργειες δεν είχαν σιγήσει, αλλά είχαν περιορισθεί. Ακούγονταν περισσότερο μετριοπαθείς αναφορές σε μια «σκληρή διαπραγμάτευση με τους εταίρους». Το άμεσο «κούρεμα», που δύσκολα θα γίνει αποδεκτό από τους ψηφοφόρους των ευρωπαϊκών δημοκρατιών που μας έχουν δανείσει, αλλά και τα δικαστήρια της Γερμανίας και της Ευρώπης, δεν παρουσιάζοταν ως ο μοναδικός αποδεκτός τρόπος ελάφρυνσης του χρέους.

Οι ξένοι παρακολουθούν με προσοχή και ακούν με κάποια ανακούφιση τον κ. Σταθάκη ή και τον κ. Παππά να περιγράφουν ως πιθανές λύσεις για το χρέος την επιμήκυνση και τη μείωση των επιτοκίων και τις εκλαμβάνουν ως ενδεικτικές της οικοδόμησης ενός διαφορετικού ΣΥΡΙΖΑ, περισσότερο ρεαλιστικού και λιγότερο ριζοσπαστικού. Δεν έγινε ξαφνικά ο ΣΥΡΙΖΑ «κόμμα του Κέντρου». Αλλά η στροφή ήταν εμφανής και πολυεπίπεδη. Δεν είναι τυχαίο ότι ο κ. Τσίπρας επέλεξε να συμμετάσχει στο συνέδριο του Οικου Αμπροζέτι στο Κόμο, αντί μιας ακόμη διαδήλωσης. Και υπό αυτό το πρίσμα δεν εκπλήσσει ότι στη συνέχεια ο Μάριο Μόντι μίλησε με θετικά λόγια γι' αυτού.

Πολιτικοί, οικονομολόγοι, ακαδημαϊκοί, στελέχη ιδρυμάτων, από σημαντικές ευρωπαϊκές χώρες και πρωτίστως τη Γερμανία, ζητούν να ακούσουν εκτιμήσεις για τι θα κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ αν έρθει στην κυβέρνηση. Και, κυρίως, πώς θα το κάνει, με

δεδομένην τη δημοσιονομική πραγματικότητα της χώρας. Ξαφνικά, πυκνώνουν οι επαφές με Γερμανούς ιθύνοντες όπως ο υφυπουργός Εργασίας Ασμουσεν, αλλά και εκπροσώπους ζένων funds, ενώ στο πλαίσιο της μετεξέλιξης εντάσσεται και η επιτυχίας επικοινωνιακή κίνησης της επίσκεψης του κ. Τσίπρα στο Βατικανό. Ολα αυτά είναι χρήσιμα, όχι μόνο για το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, αλλά για τη χώρα. Γιατί όσο πιο σοβαρός εμφανίζεται ο δυνάμει πρωθυπουργός τόσο μειώνονται οι κινδυνοί που απορρέουν από την αισθηση της επερχόμενης πολιτικής αβεβαιότητας και αστάθειας. Στα μάτια εταίρων, αγορών, αλλά και αναλυτών, πιθανή συνεργασία με ένα ενισχυμένο «Ποτάμι» θα μπορούσε να λειτουργήσει σταθεροποιητικά. Αυτός είναι ο ένας δρόμος, αυτός του ρεαλισμού.

Ο άλλος είναι η εμμονή στην παραπληροφόρηση και τις ανέφικτες υποσχέσεις που προκαλούν την νοημοσύνη δύσων έχουν αισθηση της πραγματικότητας και δοκιμάζουν τις αντοχές εταιρών και αγορών. Σε αντίθεση με το «Ποτάμι», που δηλώνει ότι φιλοξενεί από δεξιούς φιλελεύθερους έως αριστερούς μεταρρυθμιστές, και υψώνει έναν ρεαλιστικό λόγο, το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης επιμένει σε μια ρωτορική με έντονα στοιχεία λαϊκισμού.

Στον βωμό της αναρρίχησης στην εξουσία, ο κ. Τσίπρας συζητάει με τον κ. Καμμένο, τον οποίο προφανώς θεωρεί πιο έγκυρο συνομιλητή από τον κ. Θεοδωράκη, τον οποίο περιγράφει ως «πολιτικά αναξιόπιστο» και τον κατηγορεί για έλλειψη «προγραμματικής ραχοκοκαλίας» και προβολή «γενικόλογων και ασύνδετων μεταξύ τους πολιτικών θέσεων». Ταυτόχρονα, σε τακτικό επίπεδο, μάλλον προκαλεί, ανακοινώνοντας δημόσια ότι ουσιαστικά προσφέρει βουλευτικές έδρες σε όσους δεν ψηφίσουν για Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Ενώ υπήρχαν ενδείξεις ότι ο Αλέξης Τσίπρας θα τολμούσε τον πρώτο δρόμο, εκμεταλλεύμενος την πρωτοκαθεδρία στις δημοσκοπήσεις και την ετοιμότητα εταιρών και αγορών να τον συναντήσουν σε έναν ρεαλιστικό συμβιβασμό, τελικά υποκύπτει σε εσωκομματικές πιέσεις και συσχετισμούς και διολισθαίνει προς τον δεύτερο, δημιουργώντας συνθήκες αποσταθεροποίησης. Κρίμα.

